

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců JUDr. Elišky Cihlářové a JUDr. Jiřího Vyvadila v právní věci stěžovatelek **a) S. V.**, **b) nezl. S. J.**, **c) nezl. S. T.**, stěžovatelek b) a c) zastoupených stěžovatelkou a) jako zákonnou zástupkyní, stěžovatelky a) zastoupené JUDr. Jitkou Šmídovou, advokátkou se sídlem v Praze 3, Koněvova 150, za účasti **Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky,** se sídlem v Praze 7, Nad Štolou 3, v řízení o kasační stížnosti proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 6. 11. 2003, č. j. 24 Az 235/2003 – 42,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

III. Odměna JUDr. Jitky Šmídové, advokátky se sídlem v Praze, Koněvova 150, **se určuje** částkou 1075 Kč. Tato částka bude uhrazena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

Odůvodnění:

Rozhodnutím Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „správní orgán“), ze dne 23. 9. 2002, č. j. OAM-3896/VL-19-04-2002, nebyl stěžovatelkám dle ust. § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), udělen azyl a současně bylo vysloveno, že se na ně nevztahuje překážka vycestování dle ust. § 91 zákona o azylu.

Proti tomuto rozhodnutí podaly stěžovatelky žalobu, která byla zamítnuta napadeným rozsudkem krajského soudu, protože soud dospěl k závěru, že správní orgán rozhodl na základě řádně zjištěného skutkového stavu a za splnění zákonných podmínek.

Ve včas podané kasační stížnosti stěžovatelka a) namítla stížní důvody uvedené v ust. § 103 odst. 1 písm. a) a b) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Domnívá se, že správní orgán rozhodl v rozporu s ust. § 3 odst. 4, § 32 odst. 1 a § 46 správního řádu, neboť měl vycházet i z informací od organizací, které přímo působí na území Arménie. Dále měl z vlastního podnětu shledat případ stěžovatelek hodným zvláštního zřetele a udělit jim azyl z humanitárních důvodů, a to vzhledem k okolnosti, že hrozba fyzického násilí či možné smrti proti celé rodině stěžovatelky je dosti závažným důvodem. Namítá, že nebude-li se správní orgán touto skutečností zabývat, dopustí se porušení čl. 6 a 10 Listiny základních práv a svobod. S hledem na fakt, že krajský soud neprovedl nové důkazy, které byl odstranily vady řízení před správním orgánem, dopustil se porušení ust. § 76 a § 77 odst. 2 s. ř. s. Stěžovatelka navrhla zrušení rozhodnutí a vrácení věci zpět k dalšímu řízení. Současně požádala, aby soud přiznal kasační stížnosti odkladný účinek.

Správní orgán ve svém vyjádření uvedl, že stěžovatelka neuvádí, z jakých konkrétních skutečností dovozuje porušení ustanovení zákona o azylu a správního řádu, a proto navrhl zamítnutí či odmítnutí kasační stížnosti a nepřiznání odkladného účinku.

Ze správního spisu, který soudu předložil správní orgán, vyplynuly následující podstatné skutečnosti:

Stěžovatelka a) podala dne 17. 8. 2002 návrh na zahájení řízení o udělení azylu. Dne 26. 8. 2002 byl se stěžovatelkou veden, v arménském jazyce za účasti tlumočníka, pohovor k důvodům návrhu na zahájení řízení o udělení azylu na území České republiky, ze kterého byl vyhotoven protokol. Stěžovatelka uvedla, že opustila svou vlast z důvodu, že manželovi vyhrožovali bandité. Poté, co její manžel odešel ze země, začali tito jedinci obtěžovat i ji samotnou. Neobrátila se s žádostí o pomoc ani na policii, ani na nevládní organizace na ochranu lidských práv. Vzhledem k okolnosti, že měla strach o svůj život a život svých dětí, odjela za manželem. Ze stejného důvodu požádaly jejím prostřednictvím o azyl i její dcery.

Nejvyšší správní soud přezkoumal na základě kasační stížnosti napadené rozhodnutí krajského soudu a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Podle ust. § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. kasační stížnost lze podat pouze z důvodu tvrzené nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení.

Dle písm. b) citovaného ustanovení lze kasační stížnost podat pouze z důvodu tvrzené vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit; za takovou vadu řízení se považuje i nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost.

Vzhledem k okolnosti, že stěžovatelka uvádí jako právní důvody kasační stížnosti ust. § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s., je třeba se nejprve vyjádřit k dopadu těchto ustanovení.

Nesprávné posouzení právní otázky spočívá buď v tom, že na správně zjištěný skutkový stav je aplikován nesprávný právní závěr, popř. je sice aplikován správný právní názor, ale tento je nesprávně vyložen. Skutková podstata je se spisy v rozporu, pokud skutkový materiál ve spisu obsažený jinak dostačující k učinění správného skutkového závěru vede k jiným skutkovým závěrům, než jaké učinil rozhodující orgán. Skutková podstata nemá oporu ve spisech, chybí-li ve spisech skutkový materiál pro skutkový závěr učiněný rozhodujícím orgánem, přičemž tento materiál je nedostačující k učinění skutkového závěru. Taková pochybení z důvodů níže uvedených Nejvyšší správní soud v napadeném rozhodnutí krajského soudu ani v rozhodnutí správního orgánu neshledal.

Dle ust. § 109 odst. 4 s. ř. s. ke skutečnostem, které stěžovatel uplatnil poté, kdy bylo vydáno napadené rozhodnutí, Nejvyšší správní soud nepřihlíží.

Pokud je stěžovatelkou namítáno, že správní orgán porušil povinnost zjistit přesně a úplně skutečný stav věci, soud se nemůže s touto námitkou ztotožnit, neboť skutkový stav byl správním orgánem zodpovědně a řádně zjištěn, a to i pokud jde o aplikaci ust. § 14 zákona o azylu. Ze zákonné dikce je zřejmé, že na udělení azylu dle § 14 cit. zákona není právní nárok. Správnímu orgánu byla dána možnost posuzovat na základě správního uvážení případ od případu. O udělení azylu na základě § 14 zákona o azylu nelze podat žádost. Správní orgán proto sám posoudí, v případě, že žadatel nesplňuje podmínky pro udělení azylu taxativně stanovené § 12 cit. zákona, zda je možné udělit azyl z humanitárních důvodů, přičemž v tomto případě podmínky pro jeho udělení v zákonem stanovených mezích správního uvážení neshledal. Správní orgán vycházel zcela ze skutečností, které jsou součástí spisového materiálu. Došel tedy jak on, tak následně i soud, ke správným právním závěrům.

Dalším stížním bodem je poukaz stěžovatelky na fakt, že krajský soud neprovedl nové důkazy, které by odstranily vady řízení před správním orgánem. K tomu Nejvyšší správní soud uvádí, že, jak vyplývá z výše uvedeného, skutkový stav tak, jak byl zjištěn správním orgánem, v žádném případě neopodstatňoval vznik vady řízení, a dále stěžovatelka ve svém opravném prostředku (žalobě) především provedení žádných důkazů nenavrhovala. Z tohoto důvodu je její stížní bod neúčinným.

K ostatním námitkám stěžovatelky soud s ohledem na ust. § 109 odst. 4 s. ř. s. nepřihlédl.

Nejvyšší správní soud napadené rozhodnutí soudu přezkoumal v souladu s ustanovením § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnily stěžovatelky ve své kasační stížnosti, a přitom sám neshledal vady uvedené v odstavci 3, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti. Ze všech shora uvedených důvodů shledal kasační stížnost jako nedůvodnou, a proto ji podle ustanovení § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl bez jednání postupem dle § 109 odst. 1 citovaného zákona, dle kterého o kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud zpravidla bez jednání. Dále s ohledem na skutková zjištění konstatuje, že jestliže správní orgán a soud dospěly k závěru, že žádost stěžovatelek o udělení azylu byla podána účelově, Nejvyšší správní soud se s tímto závěrem zcela ztotožňuje.

Stěžovatelka podala návrh, aby byl kasační stížnosti přiznán odkladný účinek dle ust. § 107 s. ř. s. Nejvyšší správní soud o návrhu nerozhodl, neboť se jedná o věc, která byla vyřízena v souladu s ust. § 56 odst. 2 s. ř. s., ve spojení s ust. § 120 s. ř. s., přednostně.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1, větu první, s. ř. s., dle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatelky v soudním řízení úspěch neměly, proto nemají právo na náhradu nákladů řízení. Správní orgán nárok na náhradu nákladů řízení nevznesl, proto mu ho soud nepřiznal.

Stěžovatelce a) byl pro toto řízení před soudem ustanoven zástupcem advokát; v takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 7, § 120 s. ř. s.). Soud proto určil odměnu advokáta částkou 1x 1000 Kč za jeden úkon právní služby – převzetí a příprava věci a 1x 75 Kč na úhradu hotových výdajů, v souladu s § 9 odst. 3 písm. f), § 7, § 11 odst. 1 písm. b) vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů, celkem 1075 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do šedesáti dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 3. 2. 2005

JUDr. Radan Malík
předseda senátu